

Arrest

nr. 165 429 van 8 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat de door verzoeker aangehaalde elementen problemen van louter socio-economische en persoonlijke aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, en verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststelling duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze

motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststelling weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoekers huidige kritiek in zijn verzoekschrift dat “verwerende partij zou wellicht niet tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker omtrent al de in bestreden beslissing opgesomde elementen zijn gekomen indien deze rekening had gehouden met al het voorgaande” mist feitelijke grondslag en elke ernst aangezien in casu in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal nergens tot de ongeloofwaardigheid van een van de door verzoeker aangehaalde elementen, welk dan ook, wordt geoordeeld, doch louter wordt vastgesteld dat de door hem ingeroepen problemen van louter socio-economische en persoonlijke aard zijn die als dusdanig geen verband houden met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met een van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, een vaststelling welke verzoeker niet ontkracht of weerlegt.

Verzoeker oppert dat hij “op dit ogenblik de nodige hulp voor zijn psychische moeilijkheden” zoekt en “de nodige stukken, zodra deze ter beschikking zijn, over” zal “maken aan Uw Raad”, doch tot op heden heeft de Raad dienaangaande niets ontvangen.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 februari 2016, volhardt de raadvrouw van verzoekende partij in het verzoekschrift en stelt zij dat zij

gevraagd heeft om gehoord te worden aangezien er begeleiding werd gezocht voor haar cliënt maar zonder succes. Zij voegt nog toe dat zij geen bijkomende informatie heeft over verzoekende partij.

Daar de raadvrouw van verzoekende partij ter terechtzitting van 1 april 2016 slechts volhardt in het verzoekschrift en zij zich voor het overige louter beperkt tot de algemene opmerkingen dat zij gevraagd heeft om gehoord te worden aangezien er begeleiding werd gezocht voor haar cliënt, maar dit zonder succes, en dat zij geen bijkomende informatie heeft over verzoekende partij, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 9 februari 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat hierbij dan ook in het geheel niet wordt ingegaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat deze grond tot verwerping niet wordt betwist, minstens dient te worden vastgesteld en staat vast dat (de raadvrouw van) verzoekende partij geen concrete argumenten bijbrengt die de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen vermogen te ontkrachten of te weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS